

VI.

„Jste jen malinko přepracovaná,“ tvrdí mi zavalitý mužik v bílém plášti. Soudě podle tónu jeho hlasu si zjevně myslí, že právě pronesl naprosto bezprecedentní myšlenku, díky které už bude můj život jen lepší. „Práce samozřejmě šlechtí, to jest pravda odvěká,“ pokračuje ve svých moudrech, „ale nic se nesmí přehánět. Teď to možná byla jen chvilková ztráta vědomí – jste koneckonců ještě mladá, vitální žena –, jenže s přibývajícím věkem to bude horší a horší. Jestli budete takhle pokračovat, docela jistě se v budoucnu nevyhnete vážnějším zdravotním problémům.“

Na chvíli se odmlčí, důležité si odkašle a zabodne do mě tázavý pohled.

„Už se vám něco podobného někdy stalo?“

„N-ne,“ odpovím tiše a hlavou mi znovu proběhne letní ráno, kdy jsem celá hysterická vtrhla do Nickova bytu.

Od té chvíle mě čas od času přepadávaly jisté menší... výpadky; chvilková okna, chcete-li. Zkrátka jako by se na chvíli porouchala veškerá synchronizace mezi mnou a okolním světem. Mám pocit, že jen mrknu – vnímám to jako zlomek sekundy –, jenže všude kolem mezitím uběhne několik hodin. Tohle je ale rozhodně poprvé, co jsem se s tím octla v nemocnici. Vlastně si nejsem úplně jistá, zda jde skutečně o to samé. Nejenže jsem nikdy předtím takhle neomdlela, ale tentokrát... tentokrát mi z toho všeho navíc zůstala poměrně živá vzpomínka, jakkoli absurdně se mi teď jeví...

Na každý pád rozhodně nemám chuť tohle všechno vysvětlovat zrovna tomuhle chlapíkovi a zbytečně si tu prodlužovat pobyt. To je vážně to poslední, o co teď stojím.

„Jste si jistá?“ zkouší to přece jen ještě jednou.

„Ano. Jsem si jistá,“ odpovídám a tentokrát si dávám záležet, aby to znělo co nejpřesvědčivěji.

„V pořádku. To ovšem nic nemění na tom, co už jsem vám řekl. Víte, když mně bylo tolik co vám, taky jsem v práci trávil většinu...“

Mluví pořád dál a dál, patrně zamilovaný do vlastního hlasu, zatímco já jen v pravidelných intervalech přikyvuju a myšlenky mi odplouvají někam docela jinam.

Je to už pár hodin, co jsem pomalu otevřela zalepené oči a zasněžený park se přitom postupně měnil v zasněžený, dezinfekcí nasáklý pokoj. Bylo to tak matoucí!

Britký mráz pomalu nahrazovalo umělé horko sálající z radiátoru po mé pravici, který mě však ještě dlouho ne a ne zahřát. Ještě dlouho jsem se třásla; měla jsem pocit, jako by všechny mé vnitřnosti byly z ledu, jako by ten krutý mráz byl už jednou provždy mojí nedílnou součástí. Představila jsem si scénář, v němž by tomu tak skutečně bylo; v němž bych se už navěky stala jakousi Ledovou královnou... ledovou korporátní pracovnící. A pak tu byla *ona*; ještě teď cítím ve vlasech její drobnou ručku, ještě teď mi zní v hlavě její hlas. *Odpust' nám...*

„... a proto vám nyní důrazně doporučuji, abyste si vzala několik dní volna. Pořádně se prospěte, ale nezapomínejte ani na pravidelný pohyb – chodte se alespoň jednou denně projít do parku nebo si třeba zaplavat. Vašemu stavu to jediné prospěje. Hlavně se teď nevystavujte žádnému stresu.“

Jeho sáhodlouhý monolog se konečně zdá být u konce, a já se tak můžu – obohacena novými medicínskými poznatky o tom, jak za většinou zdravotních problémů stojí buď stres, nebo zaražené větry – odebrat k přepážce pro účet, co mě zadluží na několik následujících měsíců. Prý dovolená a žádný stres, vtipálek jeden! Na tohle budu muset dřít přesčas sedm dní v týdnu!

Jako každý nemám nemocnice zrovna v lásce, ale upřímně se mi teď vůbec nechce opouštět vyhrátou halu a vydat se zpátky do mrazu. Vlastně mě to skoro děsí. Mám pocit, že se mi teprve docela nedávno konečně vrátila běžná tělesná teplota. Jak je vůbec možné, že se doktor ani slůvkem nezmínil o žádném podchlazení? Přece to nemohl být jen nějaký můj výmysl. Cítila jsem ten mráz tak živě, měla jsem ho pod kůží, vyplňoval každický milimetr mého těla. Musel přece zanechat nějaké následky. Nebo jsem jen tak přecitlivělá? Kolik času vlastně trávím venku? Prakticky celou zimu, stejně jako ostatní roční období, jen přecházím po krátkých

úsecích mezi zastávkami, kanceláří, domovem a nějakými těmi kavárnami. Možná že jsem donedávna prostě jen nevěděla, jak opravdová zima vůbec vypadá. Bože, Laylo... jestli ty bys vážně neměla chodit na procházky do parku mezi všechny ty šťastné páry, povykující děti, mamky s kočárky... br. Možná radši to plavání. Jenže to bych zase musela do plavek, a abych mohla do plavek, musela bych přestat jíst ke každé kávě sušenky, taky si častěji holit nohy a taky... grr. Myslím, že se zdravým životním stylem prostě nejsem kompatibilní. Smůla. Co se dá dělat? Mrzí mě to, pane doktore. Musím do práce. Bože, tam to teď musí vypadat! Možná bych měla začít pořádnou kávou a sušenkou k snídani, abych se správně naladila. Ne, počkat, Laylo. Sušenka přece není snídání! Možná croissant? Ten se přece obecně považuje za snídání. Ale proč vlastně? V čem je takový croissant lepší než sušenka? Hm, zase nějaké uměle vykonstruované pravidlo. Dám si sušenku. Sušenku a latte. Musím se nějak nastartovat. Potřebuju energii. Bože, co je to se mnou? Ze všeho nejdřív musím konečně vyjít ven! Musím! TEĎ!

A tak plna odhodlání konečně vyrazím k automatickým dveřím, jen abych vešla do cesty asi poslednímu člověku, kterého bych tu čekala... a o nějž bych stála. Kráčí si to tím svým charakteristicky samolibým stylem chůze, přímo proti mně, nasoukaný do upnutých tmavých džínů, obutý v nablýskaných kotníkových botách s ostrou špicí, v dlouhém kabátu a neskonale elegantně uvázanou šálou kolem krku. Vypadá, jako kdyby mířil na přehlídkové molo. Bože, co tady vůbec dělá? Tohle asi nebude náhoda...

„LYLO! *É bello rivederti!* Neměla ty bys ještě lhát v posteli?“ spustí svým sopránem.

„Neměl bys už lhát v práci, Vito?“

„Ale to já právě dělám, *tesoro!* Bossíkův příkaz říkal: zkontroluj Lyly při nemocnici, a tak já kontroluju Lyly při nemocnici.“

„Už se mě nemůže dočkat, co?“ povzdychnu si.

„To víš, dělá si o tebe strachy! Ale když ty už jsi fit, já tě můžu aspoň sprovodit domů! Ale předtím, já říkám, pojďme se jít najíst!“

„Dík, ale nemám nijak zvlášť hlad,“ zalžu. Poslední, po čem toužím, je, aby na mě tenhle šašek civěl při jídle – to bych si ho pak ani neužila, a takové kalorie, co si neužijete, jsou vůbec ty nejhorší.

„*Ma va!* Já znám o téhle výborné pekárně...“

„Vito!“ vyhrknu najednou, když mi dojde, že bych jeho přítomnost mohla přece jen využít. „Jsi tu autem?“

„Si vsad! Co já vypadám jako nějaký stupido environmentál?“

„Mohli bysme se po cestě někde zastavit? Nebude to žádná velká zdržovačka – nanejvýš pět minut!“

„Óká! *No problema!*“

„Super, díky!“ odpovím a ženu se ven před budovu.

„Počkat, Lylo! Auto já mám dole v garáži. Šel jsem si jen ven vykourit.“

„Zakouřit,“ opravím ho a obrátím oči v sloup.

„Američtina není jedinej...“

„Fajn, fajn! Veď mě, prosím tě.“

Sjedeme výtahem do podzemních garáží a po chvíli bloudění mechanickým bludištěm nasedáme do nablýskaného červeného sportáku – jednoho z čerstvých plodů Vitova bezmezného patolízalství. „Kam to bude, signorina?“

„Je to jeden činžák na Cnl. Street. Budu tě navigovat.“

Potřebuju mluvit s Nickem a nenápadně z něj dostat cokoli ohledně našeho posledního setkání. S trochou štěstí by mi mohl objasnit, co se vlastně stalo a co ne. Kde vůbec byl, když mě odvezla záchranka? Byli jsme spolu přece v čínské restauraci, pak jsem ho naháněla ulicemi a pak... bože, to ztracené okno! Telefon samozřejmě nezvedá, to je mu podobné. Ještě by po něm mohl někdo něco chtít.

Vitův styl jízdy spolu s ustavičným žvaněním o naprostých pitomostech nijak nepomáhá chaosu v mé hlavě. Kéž by tak celý svět aspoň na moment sklápnul a umožnil mi se soustředit. To bych ale asi chtěla příliš.

„Vážně tolik spěcháme?“ ptám se vyčítavě, když projíždí už třetí křižovátku na oranžovou.

„Život je moc krátký, abych já pokaždé čekal na zelenou, Lylo!“

„Těch pár sekund by tě snad nezabilo,“ zabručím.

„Nás všechny nakonec zabije pár sekund, *tesoro.*“

„Hm.“

Nakonec přece jen zmlkne a jeho tlachání nahradí úděsná techno hudba. Ale to už jsme našťastí skoro na místě.

„Tady to je, brzdi!“ vyhrknu na poslední chvíli. Řidič za námi nám děkuje veselým klaksonem a vztyčeným prostředníčkem.

„Tady to není dobrý parkovat,“ namítne rozpačitě.

„Vyhod' blinkr. Budu hned zpátky.“